

Pozdrav z Matýskova

22. července 2012

Ahojte dospělouši,

tak se vám zase po nějaké době hlásím. Mám ten červenec nějaký rozcestovaný, a tak proto ta menší pauza. A taky se pořád snažím zorientovat v tom vašem složitém světě. Tak kupříkladu ta vaše řeč: Proč se proboha mezi sebou bavíte tak složitě?!? Skládáte k sobě nesourodá písmenka a pak se z vás linou strašně nepochopitelná a nicneříkající slova. Bohužel jsem ale přišel na to, že vy mou jednoduchou a naprosto jednoznačnou řeč nepochopíte, a tak se budu muset přizpůsobit já vám. Ach jo. Moje „e-e-e“, které umím od prvních hodin na tomto světě, vám totiž nestačí... :-)

A tak se snažím. Mamka s tatškou říkají, že se ze mě v poslední době linou zvuky dosud neslýchané. Já s tím moc spokojený ale nejsem. A tak si pomáhám rukou. Když si totiž vsunu ruku do pusy, tak mi ty vaše složité zvuky jdou líp. Velmi často jsem při tom ještě naštván, a tak ze mě nedávno vylítlo „ahjo“. Taky se mi povede „la“ nebo „ua“ a nedávno, když už jsem byl pár centimetrů od maminčina mlíčka, jsem za pomoci své dlaně zvolal „dej“. A jednou, když jsem byl opět rozmrzelý (což mi jde fakt skvěle), tak jsem usedavě naříkal asi takto: „Jé jé jé...“. Ale jak říkám, obecně zatím nic moc. Fakt nevím, proč tu komunikaci tak komplikujete...

Jo a taky mám furt hlad. Teda aspoň podle mamky a tatky. Když byly ty vedra, tak můj zvýšený chtíč po mlíkárnách připisovali tomu, že mám žízeň. No ale teď, když už léto skončilo a máme tady pomalu podzim, tak nějak nevědí, proč bych furt jedl. :-). Tatka už mi začal říkat Matesánek a prý mě bude raději šatit než živit. Ale čert vem hlad; dokud je na blízku mamka s mlíčkem, nebo aspoň tatka s flaškou fenyklu (což je prakticky pořád), tak hlady/žízní neumru. Ale hrozné problémy mi dělá usínání. Ne a ne zabrat. Tlamička se mi otvírá tak, že mi dolní čelist div nevypadne z pantů, ale oči jsou furt navrch hlavy a ne a ne spát... A to jsem pak na...ný, nevrlý, k tomu ten stálý hlad a tak, a proto svým rodičům dávám neustále najevo, že mě tady mají a je mi jedno, která je denní doba. Oni z toho moc nadšení nejsou, ale já se jim snažím vysvětlit, čím by se to dalo zlepšit. Jenže to jsme zase u té komunikační bariéry (viz výše) a kruh se tím uzavírá...

No, abych dnes jen stále nevyprávěl, posílám opět i pár obrázků, na které dozajista čekáte. :-)))))

Tady vidíte, jak cestuju s mamkou a tatškou v autě (pohled zevnitř). Za mou hlavou je opěradlo křesla, na kterém sedává tatška, a po mé levici je vidět klika dveří a kousek okna. Pravdou je, že v tomhleto „vajíčku“, jak tomu rodiče říkají, se mi spinká strašně fajnově. A ještě když k tomu to auto drncá a houpe a ... To kolikrát spím ještě dlouho poté, co mě z auta odinstalujou a transportujou do místa, kam jsme měli namířeno. Sice si tam prý křívím záda, ale jednak nevím, co to znamená, a jednak si tam připadám kráááásně schoulený jako u maminky v bříšku. A to je pak pospáníčko!!!

To tak jednou navečer všichni seděli v Úpici na zahrádce a opíkali maso. Nevím sice, co to je maso, ale to je teď vedlejší. O tom jsem mluvit nechtěl. Jelikož jsem tvor společenský, nebavilo mě trávit podzimní červencový čas sám v postýlce někde v domě. A tak jsem to dal jasně najevo. Mamka s tatškou přišli na geniální nápad, aspoň z mého pohledu, a přemístili mě i s postýlkou na zahrádku do centra dění. Na snímku můžete vidět, jak jsem na to patřičně vyštafírován. Můj pohled směřuje k místům, odkud se ozývaly ty divné zvuky dospěláků. A už jsme u té vaší hatmatilky zase. :-)

Včera, tj. v sobotu 21. 7., jsem si s našima vyrazil z Úpice do Úpice. Tedy, nemyslete si, že jsem se zbláznil. Oni totiž zdejší mají zahradu před domem, tzv. „dole“, a pak zahradní domek s nezbytným pozemkem, jenž obnáší zejména kosení a kosení a kosení trávy, tzv. „na kopci“. No a jelikož jak už jsem zmiňoval, léto je fuč, musela mě mamka na tu cestu „zdola nahoru“ patřičně obléci, abych nenastydl. Dostal jsem apartní teplákovou soupravu i s kapucou (viz obrázek vlevo), a jelo se „na kopec“. Na snímku vpravo mě vidíte, jak už si spokojeně spinkám ve vajíčku na verandě zahradního domku „na kopci“. O bájovém spinkání ve vajíčku už jsem vám říkal, nemám pravdu? Nebudu se tedy opakovat. :-))))

Tak to by mohlo pro dnešek stačit. Jednak jsem unaven, jednak mám už zase hlad. A tak vám popřeju hezké podzimní dny a zase někdy!!!

Váš Matýsek